

Elke dinsdag aan zee

Birgit Verstappen, 1961

Vergeet de tijd,
vergeet het ik
en onthoud de liefde.

Ze zaten samen op dit bankje, zovele jaren al. Elke dinsdagochtend, kijken naar de zee. Ze zaten de laatste jaren vaak in stilte, maar soms sprak één van hen lange monologen en soms beide geanimeerd. Maar vaak waren ze stil. Blij om bij elkaar te zijn. Het vertrouwen te voelen dat er tussen hen was gaf rust, net als de zee. De band die ze hadden was vanzelfsprekend en vertrouwd. Dat was al zo vanaf het prille begin, sinds hun eerste toevallige ontmoeting. Twee mensen die aan de praat raakten, en sindsdien elkaar niet meer hadden losgelaten. De laatste vijftien jaar, na hun beider pensioen, ontmoetten ze elkaar op deze vaste dag en tijd. Buiten alle kaders van hun dagelijkse leven zagen ze elkaar. Nu nog kostbaarder dan in het prille begin.

De tijd had niet stilgestaan. Voor ze het goed en wel wisten, waren de haren grijs, hun huid gerimpeld. Maar hij zag haar nog steeds voor zich, zoals ze toen was, jong, met een stralende blik waar levensplezier en intelligentie van af spatte. Voor hem was ze niets veranderd. Zij was licht en lucht en warmte. Maar vandaag voelde hij zich te neer geslagen. Hij had geen pijn, toch was zijn lichaam ziek en zwak. Meestal ging het wel, maar soms, te moe, speelde angst een listig spel met zijn hart.

Ik ben bang op te gaan in het grote niets. Als er geen God is, voel ik mij beetgenomen, belazerd. Dan heb ik zoveel voor niets gedaan. Hij voelde tranen opwellen. Hoe zo, je hebt gedaan wat je wilde doen. Of was het niet wat je wilde? Zij keek naar hem op. Ja en nee, als dit het is, als dit het wás, ik weet niet, ik zou me bedrogen voelen. In feite voel ik me nu al besodemieterd. Deze ziekte heb ik niet verdiend. En dat het zo snel zou gaan... Hij keek ver

weg over de golven, die in een zacht vloeiende af en aan beweging het strand beroerden. Kijkend door de ogen van de angst werd alles om hem heen donker en koud. Het kan toch niet zo zijn, zo ging hij door, dat dit alles is wat er is? Dat alles verdwijnt in een groot kaal Niets? Dat het universum leeg is en alles wat ik deed en dacht vergeten en verwaaid? In vergetelheid ten onder?

Zachtjes legde ze haar hand op zijn rug. Kijk om je heen. Dit alles was voor jou toch een levend geheel? Jij had het over God, als bezieling en oorsprong van het Al. Een bron van liefde en overvloed waar je naar terugkeert? Of beter, waar je zelfs niet eens naar kunt terugkeren, omdat niemand er ooit uit weg kan. Het vervulde je met dankbaarheid dat je van die bezielde kosmos deel mocht zijn. Het gaf betekenis aan je leven. *Jij* geeft betekenis aan mijn leven, hij zei het met een plots felle hartstocht. Ze moesten er beiden om glimlachen. Het was een hele tijd stil.

Als in dit hele universum iets is wat zin verschaft, dan is het de liefde, zuchtte hij, veel kalmer nu. Ze knikte. Het voegt in ieder geval niet nog meer zinloosheid toe, beaamde ze peinzend. En, zo ging ze verder, wat als we het zo bezien, dat dit moment, jij en ik, in de tijd weliswaar voorbijgaat, maar voor de eeuwigheid altijd toegankelijk blijft, op elk willekeurig moment. Bovendien, ook als niemand meer weet heeft van ons bestaan, als de aarde vergaan is en zelfs dit heelal, dan nog zijn wij nu, hier, volkomen uniek en onherhaalbaar. Er is niemand die dit gesprek, in deze lichamen, op deze plek en dit moment, kan overdoen. Hoeveel méér betekenis wil je hebben?

In de eeuwigheid zijn wij, voor immer en altijd, nu. Want wat is de tijd? Een hersenspinsel van de mens. Wij hebben deel aan iets veel groters dan jij en ik. De eeuwigheid omvat ons. Wij zijn met al wat is onlosmakelijk verbonden. Er is geen geboorte, er is geen dood. Er is alleen één, ondeelbare energie. Materie,

maar ook de ruimte tussen de dingen die wij waarnemen bestaat eruit. Er is geen lege ruimte. Het Al is één. De kleinste beweging, ja, zelfs een gedachte reist door het hele universum, zoals een steen die je in het water gooit steeds grotere kringen vormt. Einstein had het er over. Maar ook zovelen die hem voorgingen. Boeddha, met zijn vorm is leegte, leegte is vorm. Er is geen ik. Er is alleen een wij.

En wij kunnen niet vergaan, onderbrak hij haar glimlachend. Precies! Ze glimlachte ondeugend terug. Wij zijn liefde. Vergeet de tijd, vergeet het ik en onthoud de liefde, dat zet meer zoden aan de dijk dan wat ook. Ze stonden op en gingen zoals elke dinsdag naar hun eigen thuis. De zee rolde haar golven af en aan. Telkens andere, of waren het dezelfde in een andere vorm? Haar ruisen maakt het hoofd leeg en het hart vol.